

mert kibékíti az ellenfeleket, elsímítja az ellentéteket ember és ember között és egyesít mindenkit a szeretet szent jegyében.

A fehér hópelyhek is, amelyek Karácsony napján elborítják a falvak, városok házait, utcáit, ezüstbe öltöztetik a fákat, szinte jelképesen mutatják a karácsonyi lélek csillogó tisztaságát, amely fehér és makulátlan, mint a frissen hullott hópehely.

Mennyből az angyal...

(Petróczi Katalin.)

KARÁCSONYKOR.

Oly szép ma minden, minden itt a földön!
Ma templom lett a ház, kaszárnya, börtön.
Emberszemekben gyertyaláng lobog,
Kik tegnap sírtak, fáztak:
Ma Égre néznek s ők is boldogok.

Oly szép ma minden! — akármerre nézek,
Karácsonyest van... szívek összeférnek.
Nem bántja egymást magyar és magyar,
Ma hull a hó, a Menny virága,
Mi minden lelket tisztaság takar.

Oly szép ma minden! — átérzett az ének,
Karácsonyfákon gyertyalángok égnek.
Ma fényt lehelnek mind az ablakok,
S hordják a drága kincseket
A könnyet törölő gazdag angyalok!

Oly szép ma minden, minden itt e földön!
Ma templom lett a ház, kaszárnya, börtön.
Gyönyörködöm és messze gondolok:
Egymást ha mindig így szeretnénk,
Erősek lennénk s mindig boldogok!

(Móra László.)

A szegény asszony boldog karácsonya.

Karácsony szent estéje van. A hó nagy pelyhekben hullott a már fehér lepellel borított földre. A szél erősen tombolt és meg-megzörgette az erdő szélén álló, dűledező viskó ajtaját. A viskó lakói — egy özvegyasszony és három gyermeke — reszketve bújtak össze a kályha mellett. Pedig a kályhában napok óta nem égett már a tűz. Nem volt senki, aki ebben az istenverte hidegben kiment volna, hogy egy kis rózsét szedjen. — A mély csendet a legkisebb síró, könyörgő szava verte fel.

— Édesanyám, éhes vagyok... Kérek szépen egy kis enivalót, hiszen ma karácsony este van.